

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Conclusio. De notis singulis veræ Ecclesiæ, cum quarundam adhuc
objectionum dissolutione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

mi iudicii à se designatum præ foribus adesse prænu-
ciarunt. His Prophetis creduli nimis agricolæ ferere
& arare desierunt, sed & vivere brevi desinissent, nisi
inani expectatione tandem edocti, in Ministris suis va-
nos vates agnovissent.

IX. Neque his cedunt artes & machinamenta Cal-
vini, qui in hoc erat sedulo intentus, ut aliquo patrat
miraculi testimonio doctrinæ suæ fidem conciliaret.
Rem sic aggressus est, teste Bolsco in vita Calvini
cap. 13. Vir inops Brulæus nomine cum uxore Osluno
Genevam demigrat, à Calvino inopiæ suæ subsidium
postulat, annuit perbenignè, si illi vicissim in adornan-
da quadam miraculi specie operam suam, & fidem
commodarent. Brulæus, ut jubetur, morbum simulat,
Ministri pro concione agrum populi precibus com-
mendant. Paulo post miser ille, ut prius ægri, ita nunc
defuncti personam induit. Monetur Calvinus, & quasi
reignatus cum amicorum caterva ad defuncti do-
mum divertit, ubi cum Brulæi uxor ploratu ac lachry-
mis scenicum hoc funus egregiè adornasset, Calvinus
in genua provolutus, & fuis ad Deum precibus rogat,
in testimonium suæ doctrinæ defunctum hunc ad vi-
tam suscitari; atque apprehensa ejus manu, alta voce
iterum iterumque imperat ut sese erigat, & ad vitam
redeat. At ecce novum miraculi genus, qui se mor-
tuum simulavit, jam verè mortuus reperitur, quo viso
uor attonita, & in ferias lachrymas & querelas effusa,
infausta Calvini technas omnibus ex ordine referavit.
Interea remansit mulier infelix sine viro, & Calvinus
infeliciores sine miraculo.

X. His adde, Sectarios qui objiciunt Miracula om-
nia tanquam *incerta* Notam fidei certam non consti-
tuere, *sepsos* manifestè jugulare.

Nunquam enim ostendit illi, pro autoritate in-
fallibili Scripturarum quibus credunt notam se habere
certiorem quam miracula Christi, & Apostolorum, qui
eas tanquam Dei verbum hominibus tradiderunt. Ro-
go te patris (Sectarie) quomodo ipsum Christum ut
Filium Dei, quomodo Apostolos ut certos veræ fidei
præcones admittes, si omnia omnium temporum mi-
racula excludas? Hic certò vacillabis, hic hærebis, hic
demum prima Fidei fundamenta convelles, nisi mi-
raculorum Notam ut certum fidei firmamentum ad-
mittas.

Quod si potius ad Spiritus tui privati testimonium
recurras, iterum tibi eodem teste fauces ocludis. Si
enim ista publica miracula prorsus omnia, ut notam
fidei incertam, excludis, quæ veri specie spiritum tu-
um privatum & ignotum, ut testimonium Fidei indubi-
tatum ulli sanæ mentis homini persuadebis? Hæc cer-
tè pro intellectu rationem non averfante manifestè
concludunt: sed de fucato Spiritus Privati testimonio
pluribus infra Cap. VI.

ARGUMENTUM VIII.

*Sola Ecclesia Romana habet infallibilem Fidei Re-
gulam, & decisionem controversiarum.*

XI. VERA Christi Ecclesia debet habere infallibilem
fidei suæ Regulam, quæ possit dirimere con-
troverfias in Negotio Religionis frequenter emergen-
tes, ac sententiæ à se prolatae rationem, ac fundamen-
tum assignare, in quo possit intellectus certò & securè
acquiescere. Nam sine tali Regula & Judice con-
troverfiarum omnia erunt incerta, ac plenatibus in-

terminatis: adeoque talis Religio non erit vera Reli-
gio, quæ debet esse rerum omnium certissima.

XII. Atqui Ecclesia Lutherana & Calviniana nullam
possunt talem suæ fidei Regulam exhibere, potest au-
tem Ecclesia Romana. Ergo hæc sola potest esse vera
Christi Ecclesia.

Minor probatur, quia talis Regula non potest esse
sola Scriptura, aut Spiritus privatus, aut alia, quæ à
modernis Sectariis prætentuntur, ut de singulis à se-
quenti cap. 4. ostendemus: hic enim agitur de ipso
veræ Ecclesiæ fundamento, sine quo ejus fidem nutare,
ac corrumpere necesse est.

Atque eadem operâ dissolventur objectiones & ef-
fugia, quibus Sectarii contra claram veritatis lucem
hactenus demonstratam se miserè involvi patiuntur:
modò prius quatuor principales veræ Ecclesiæ Notas
in prædictis contentas hic breviter colligamus.

CONCLUSIO.

*De Notis veræ Ecclesiæ, cum quarundam Obje-
ctionum dissolutione.*

I. EX argumentis hæctenus à cap. 4. in forma dedu-
ctis facile convincitur, Solam Ecclesiam Roma-
nam habere quatuor illas certissimas veræ Ecclesiæ
Notas ab initio à Patribus, & Conciliis, in Symbolo
etiam Nicæno, & Constantinopolitano receptas.
Nempe quod sit *Una* unitate doctrinæ fidei, unitate
Capitis à Christo instituti, unitate Membrorum in
participatione Sacramentorum & in professione etiam
externa ejusdem fidei. Quod sit *Sancta* per doctri-
nam, & media quæ à peccatis abducant, ac per mira-
cula veram morum sanctitatem confirmantia. Quod
sit *Catholica*, sive universalis, per extentionem sui ad
omnia tempora, & ad omnia loca saltem successivè,
uti Christus suæ Ecclesiæ in scripturis promissit. Quod
sit *Apostolica* per successionem continuam, ordinatio-
nem, & jurisdictionem suorum Ministrorum à Christo
& Apostolis. Quæ omnia simul sumpta in sola Eccle-
sia Romana reperiri, in argumentis à cap. 4. deductis
supra demonstratum est. Sed & hic pauca de his
porro objecta breviter diluemus.

II. Objiciunt primò, contra *Unitatem* in Ecclesia
Romana, Etiam Mahumetanos posse illam unitatem
in suo cætu & sua doctrina prætere: ac proinde
in illa unitate non posse constitui aliquam notam veræ
Ecclesiæ.

Resp. distinguendo assumptum: Possunt illi præ-
tere aliquam unitatem *genericam*, qualem habue-
runt variæ Respublicæ, etiam Ethnicæ, quæ hæc non
pertinet, transeat assumptum: Possunt prætere
unitatem illam *specificam* Religionis Christianæ, de
qua hic agitur, negatur assumptum. Hic enim agitur
de unitate quam Christus in propria Ecclesia requisi-
vit, quæ nempe sit unitas ejusdem Fidei, Capitis, &
membrorum Ecclesiæ Christianæ, quæ vera Christi
Ecclesia discernatur à Sectis falsis quæ Ecclesiam illam
sibi vindicant, & pro qua in particulari discernenda
Christus eas Notas in scripturis designavit. Adde: Et-
si Mahumetanis, aut aliis una aliqua ex illis quatuor
Notis concederetur, nihil inde contra nostram do-
ctrinam posse inferri, cum non habeant illi copulativè
omnes quatuor simul conjunctas, quod ad veram
Christi Ecclesiam à falsis sectis discernendam à Pa-
tribus, Conciliis, eorumque Symbolo copulativè de-
signatur:

Arde
kin

Theo-
logia

signatur: *Credo in unam, sanctam, Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam.*

III. Obijciunt secundò: In Ecclesia Romana varias esse Scholas, quæ in plurimis controversiis (& hodiè vel maximè) inter se opponuntur. Ergo Ecclesia illa definitur notâ Unitatis.

Resp. neg. consequentiam: Scholæ enim illæ consentiunt Ecclesiæ in omnibus quæ circa suas controversias definit: si qui autem contumaciter nolit consentire (ut olim Lutherus, alique) hoc ipso à corpore Ecclesiæ separantur, & desinunt esse illius membra. Nemo autem potest tollere unitatem Ecclesiæ qui jam est extra Ecclesiam, non magis quam Ethnici, aut Judæi.

IV. Obijciunt terriò, contra notam *Sanctitatis*: Ecclesia Catholica comprehendit tanquam membra tam justos, quam peccatores, qui magnam illius partem constituunt: Ergo non competit illi nota sanctitatis.

Resp. neg. consequentiam: Quamdiu enim peccatores illi fidem Ecclesiæ sanctam profitentur, sunt illius membra sanctitate *professionis*, quamvis non sanctitate *morum*. Retinent enim illam fidem quæ sanctitatem morum præscribit, etsi suo vitio in actionibus moralibus illius præscriptum non observent. Sic Schola dicitur docta, aut sancta, quæ tradit ac profitetur doctrinam solidam, & sancta morum præcepta, quibus plurimi ex discipulis insigniter perficiuntur, etsi non pauci discipuli aliqua ex his præcepta non exequantur. Ridendi hic potius Adversarii, qui jactant Ecclesiam suam totam esse sanctam, sed sanctitatem tantum internam, & *invisibilem*, quia complectitur solos prædestinatos. Sed quid hoc aliud est quam latebras captare, & Ecclesiam suam manifestare per notam maximè ignotam & omnibus invisibilem.

Obijciunt quartò, contra notam *Catholicæ* sive universalis: Nulli Ecclesiæ magis competit hæc nota quam Atheismo, aut Turcismo, utpote qui maximam orbis partem occupavit. Ergo Catholicam esse, non est nota veræ Ecclesiæ.

Resp. neg. antecedens: Nam Religio Romana non tantum alias orbis partes, sed etiam Græciam, & alias regiones Turcæ nunc subiectas pridem pervasit, uti ex historia Ecclesiastica manifestum est, præter alia regna ad quæ in Europa, Africa, & America sese extendit, imò assiduò magis magisque ad Sinas usque propagatur. Oculos quæso erigant, & cum his orbis partibus amplissimis suos angulos metiantur Sectarii.

V. Obijciunt quintò, contra notam *Apostolicæ* successionis: Successio illa Pontificum Romanorum sæpe fuit spatio temporis interrupta, vacante sede Pontificia. Sæpe etiam fuerunt simul aliquo tempore plures Antipapæ, sic ut de legitimo non constaret. Ergo successio illa ab Apostolis non est continua & certa, cum fuerit intervallo temporis sæpius interrupta.

VI. Resp. neg. consequentiam: Quia successio tot seculorum, ut dicatur continua, non excludit quamlibet temporis interruptionem, sed tantum mortalem ac diuturnam, respectivè ad durationem tot seculorum; uti cernitur in *præscriptionibus* etiam rerum privatarum, quæ requirunt lapsum temporis respectivè diuturnum. Quomodo hujus continuæ ab Apostolis successionis umbram aliquam præterdant nostri Sectarii, qui à suis incunabulis vix primi seculi jubilæum celebrarunt.

Quæres, Quas igitur Notas præterdant Sectarii

moderni ad comprobendam suæ Sectæ veritatem?

Resp. Quoniam quatuor istas Notas Romanæ Ecclesiæ proprias in sua Secta non reperiunt, Asserunt illi duas præ omnibus notas requiri ac sufficere: 1. Sinceram prædicationem verbi Dei, sive sacræ Scripturæ: 2. Legitimum usum Sacramentorum.

VII. Sed utrumque prorsus ineptè: neutrum enim potest pro Nota inservire, cum neutrum possit esse homini notius, quam ipsa veritas Ecclesiæ de qua inquiritur. Ad eòque contra prima Philosophiæ in ratiocinando principia, aliud hoc non est, quam probare idem per idem, ignotum per æquè ignotum, denique petere principium, sive id quod in questione versatur. Tam enim in questione est, in quo hominum Cætu sit verbi Dei sincera prædicatione, & Sacramentorum usus legitimus, quam quæ sit præcæteris vera Ecclesia.

Cum porrò in vera Ecclesia necessariò requiratur legitimus *Judex controversiarum Fidei*, de illo hic oportune agemus.

CAPUT IV.

Ostenditur solam Scripturam non esse Regulam Fidei, aut Iudicem controversiarum.

I. Probatur primò: Si sola Scriptura sufficeret pro Regula Fidei & Judice controversiarum, sic pronuntiaret sententiam decisivam ut litigantes clarè intelligerent pro qua parte stet Scripturæ sententia, eoque judicio acquiescerent: Sed hoc sola Scriptura præstare non potest: Ergo non est sufficiens regula aut judex pro dirimendis fidei controversiis.

Minor apertè pater vel ex eo, quod ipsi Lutherani & Calviniste de variis fidei articulis, ut de reali Christi præsentia, de Baptismo parvulorum &c. multis annis inter se contendunt, & ad mentem Scripturæ magno studio utrimque recurrunt. Et tamen hætenus neutra pars sententiam decisivam contra se latam esse agnoscit, sed pergit adhuc eo, quo caperunt, ardore & incertitudine auctoritatem Scripturæ sibi utrimque vindicare, & pergit usque in diem iudicii, si pro declarando Scripturæ sensu, de quo utrimque litigatur, alium iudicem non admittant. Scriptura enim omnem, quam latura est, sententiam jam dudum pronuntiavit.

Rem exemplo illustrem: Scriptura refert Christi verba in ultima cæna. *Comedite & bibite ex hoc omnes: & eodem loco Christus dicit, Et vos debetis alter alterius lavare pedes.*

II. Undè quæso sciemus, quod priora verba continent præceptum sumendi Eucharistiam, & posteriora non contineant simile præceptum lavandi pedes? cum in his magis expressè per modum præcipientis Christus dicat, *Et vos debetis* &c. Certè hoc non ex verbis Scripturæ, sed ex iudicio, & consuetudine Ecclesiæ constare potest. Et si quis modò contenderet posteriora verba imponere præceptum lotionis pedum, nunquam posset lis illa ex sola Scriptura decidi.

Secundò. Aliquæ sunt fidei controversiæ, quarum in Scripturis nulla pænè mentio habetur: Ergo in his dirimendis extra Scripturas alius omninò judex est necessarius. Controversia olim erat, An baptizati ab hæreticis sint rebaptizandi. Assumavit S. Cyprianus, negavit